

„Credinta fără fapte, moartă este..."
(Sfântul Apostol Iacov)

Buciumul

Curierul Partidului "Pentru Patrie"

Anul III,
Nr. 17 (97),
octombrie
2005,
12 pagini,
7000 lei

ADEVĂRUL!

ULTIMUL LOR DRUM...

BUHUŞI 21.09. 1939

10

"O stafie cutreiera România"

4

In memoriam: 1997 SEPTEMBRIE 2005

Părintele Constantin VOICESCU

8

Sezonul culegerii cătinei albe.

9

DOT'LA

Cronica unui război care nu s-a sfârşit

6

O PERMANENŢĂ în VIAŢA PUBLICĂ ROMÂNEASCĂ

PAG. 4

PP

Vino şi tu !

Evangheliile relatează dialogul dintre Iisus şi un om care vrea să urmeze chemării Lui, ´dar îi cere timp pentru a se îngriji de pământul pe care tocmai îl cumpărase. Un altul vrea si el să i se alăture în misiunea mântuitoare, dar îi cere un răgaz. "Doamne, vreau să-Ţi urmez. Dar lasă-mă să merg să-mi îngrop părinţii". Prin acest "să-mi îngrop părinţii" înţelegîndu-se îngrijirea, firească de altfel, a părinţilor bătrâni, până la trecerea lor din aceasta lume. Iisus îi răspunde: "lasă morţii să-şi îngroape morţii lor, iar tu vino de-mi urmează". În acest răspuns nu se află nici un indemn la neglijarea îndatoririlor familiale, profesionale etc.. Învăţătura Mântuitorului propovăduieşte respectul faţă de aceste valori. Ceea ce îi cere de fapt Iisus interlocutorului Său este dăruirea lăuntrică totală, acea credinţă în focul căreia să ne mistuim zilnic, aşa cum se exprima Ionel Moţa.

Şi nu putem să nu ne recunoaştem, fiecare, în cele două persoanje amintite mai sus. Întelegem chemarea Partidului nostru, a înaintaşilor care s-au jertfit pentru acest ideal. Vrem să ne înrolăm in´ această organizaţie politică şi totodată şcoală de educaţie morală. Vrem să contribuim astfel la schimbarea stării de fapt din România ajunsă ruină.

Însă în acelaşi timp spunem: "Da, dar am atâtea probleme... familie, slujbă, studii etc." Aceste probleme sunt dealtfel realităti ale vieţii noastre zilnice. Care, trebuie rezolvate. Cum pot fi deci împăcate cele două direcţii între care se zbate viaţa noastră în societatea de consum contemporană? Care e rezultanta care ne-ar putea da satisfacţia datoriei împlinite atât faţa de obligaţiile personale, cât şi faţă de nevoile neamului nostru ajuns, iată, în pragul dispariţiei lui din Istorie

(continuare in pag. 12)

Florin DOBRESCU

SUNTEM SUB BLESTEM ?

Petru C. BACIU
fost de ţinut politic, Bacău

Preţul ieşirii noastre din comunism nu trebuie să fie vânzarea înrobitoare către capitaliştii străini a bogăţiilor subsolurilor noastre, nici a bogăţiilor solului. Este ideea cea mai primejdioasă, să salvezi prin capital străin ceea ce a fost distrus de anarhia comunistă. Acest fel de tranzacţie ne va transforma într-o colonie.

"Nu ne vindem ţara" – lozinca ce s-a strigat pe tonurile cele mai stridente în pieţele publice, pe toate străzile şi oriunde, lansată de vechii vânzători – bolşevicii (în frunte cu Ilici Iliescu). Gurile cele mai spurcate, care timp de jumătate de veac au trăit copios, cu neruşinare pe seama muncii altora, au practicat anarhia şi canibalismul, rechinii, vechii vânzători, care au ştiut să ademenească gloata flămândă şi însetată de dreptate, întunecându-i mintea cu lozinci şi fantasme, acei oameni de bâlci sunt deghizaţi în noi veşminte de "democraţi".

Ţara, pe care au vândut-o altădată Moscovei, o vând acum, pentru a câta oară? – oricui, altor stăpâni, cu o nepăsare zănatică, numai lor să le meargă bine.

Stăm pe ruine! Am fost aruncaţi într-o sărăcie dramatică şi o barbarie fără precedent.

Suntem istoviţi, ţara e flămândă, neamul se pierde! În fosta ţară românească se stinge strop cu strop mândria românului de mii de ani. Suntem umiliţi la noi acasă!

Comuniştii, această bandă de răufăcători la nivel mondial, care au săvârşit cele mai abominabile crime, vinovaţi de dezastrul ţării, fac şi desfac, taie şi spânzură, fură şi vând. Aşezaţi sub baldachin de trandafiri, întronaţi pe crucile şi mormintele celor ucişi de ei, îmbătaţi de păgânătatea traiului lor buimac, această bandă de răufăcători, pre sine iertându-se prin amnistii şi graţieri ascunse, implorînd reconcilierea, dar tot cu ei la putere, s-au izolat de cei mulţi, după vechiul model şi nărav, şi închişi ca într-o cetate, domnesc într-o ţară numai a lor, bucurîndu-se de toate favoritismele şi privilegiile, smulse poporului cu sila, acumulează averi de dimensiuni fără limită, prin corupţie şi participare la corupţie.

Foştii călăi asupritori şi-au păstrat funcţiile şi veniturile şi nu li s-au limitat, nu li s-au îngustat. Nici un vinovat, nici un condamnat, nici un spânzurat pentru crime împotriva umanităţii, nici un vinovat de dezastrul ţării. Doar foştii deţinuţi politici mai sunt supravegheaţi şi astăzi, dosarele lor fiind "pe teren", ei purtînd pe frunte aceeaşi osândă: "duşmani ai poporului". Nu s-a făcut nici un act de căinţă de către vinovaţi, nu s-a făcut nici o purificare.

Aceiaşi oameni de ieri distrug în continuare vieţile şi sufletele noastre. Vechii vânzători – rechinii – transpiră la "taraba ţării", graşi, făţarnici şi versaţi în de toate.

Biserica, reazimul de totdeauna al zbuciumatei noastre istorii, pentru care s-au jertfit atâtea valori şi suflete mari, şi-a pierdut de mult această legătură cu poporul. Slujitorii ei nu mai fac apostolat, cei mai mulţi transformându-se în funcţionari eclesiastici. Se vând parohiile ca în iarmaroc, sub reclama mai marilor: "măi, aceea îi parohie bună şi tu scoţi bine..."

Poporul s-a înstrăinat, mai ales tineretul s-a îndepărtat de linia învăţăturii lui Hristos. Deşi aleargă mulţi la biserică, oamenii vin fără Duh. Pe mulţi slujitori nu-i mai interesează spiritul, ci materia. Năluca îmbogăţirii i-a momit şi i-a subjugat.

Acestora le amintim: *"Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre. Fiindcă, deşi dregători ai Împărăţiei Lui, n-aţi judecat drept şi nici legea n-aţi păzit-o, nici n-aţi umblat după sfatul lui Dumnezeu."* (Solomon, Cap. 61, vs. 4).

Am pângărit şi am vândut tot ce au clădit cu sudoare şi au apărat cu sânge părinţii noştri.

Stăm sub blestem ?!

Căzuţi în genunchi pe morminte, poticnind mereu prin dezastre, adunăm în ulcioare stropi de sânge prelinşi de pe cruci nevăzute.

Hotărârile Consiliului Politic al Partidului "Pentru Patrie" din 03.09.2005 (Bucureşti)

1. Pentru realizarea de toate filialele a proceselor verbale de desemnare a delegaţilor cu drept de vot şi a candidaţilor pentru Consiliul Politic, precum şi a documentelor anexe (Curriculum vitae, declaraţie de acceptare a candidaturii şi recomandarea şefului de filială pentru fiecare candidat la Consiliul Politic), se fixează ca dată a Congresului extraordinar al PPP ziua de 19.11.05.

2. Până la 30.09.2005 toate filialele trebuie să depună documentele de la pct. 1 la Secretariatul-general. Depunerea se poate face prin curieri sau prin poştă.

3. Pe data de 08.10.2005 sunt convocate la sediul central din Bucureşti: Consiliul Politic (ora 9.00), Senatul (ora 9.00) şi Consiliul Director (ora 10.30).

4. Consiliul Politic solicită Senatului ca, până la 30.10.2005, acesta să-şi formuleze poziţia în legătură cu lista candidaţilor propuşi de filiale pentru viitorul Consiliu Politic.

5. Organizarea tehnică a Congresului din 19.10.2005 revine Secretariatului-general şi membrilor Consiliului Politic din Bucureşti.

6. Se va constitui un birou de presă al Partidului, subordonat Consiliului Politic, prin Preşedintele acestuia.

Declaraţie a Consiliului Politic al Partidului "Pentru Patrie"

În Partidul "Pentru Patrie" criteriile esenţiale de desemnare a candidaţilor pentru funcţiile politice la nivel local şi naţional sunt: competenţa şi spiritul de dăruire. Recomandăm filialelor eliminarea oricărei departajări a candidaţilor pe criterii de vârsta, sex sau poziţie socială.

Bucuresti 3.09.05 **CONSILIUL POLITIC al Partidului "Pentru Patrie"**

FOTODOCUMENT # FOTODOCUMENT # FOTODOCUMENT

Septembrie 1999. Camarazi din Filiala Suceava în tabăra de muncă de pe şantierul Sediului Central din Bucureşti

Iulie 2000. Aspect de la sfinţirea Sediului Central din Bucureşti

INFO # INFO # INFO # INFO # INFO # INFO # INFO

Apel către tineretul românesc, la Sâmbăta de Sus.

D-l Ion Gavrilă-Ogoranu, vicepreşedinte P.P.P. (1995-2005)

În ziua de 23. 07, la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, aşa cum a intrat în tradiţie, a avut loc comemorarea luptătorilor în Rezistenţa Armată Anticomunistă din Munţii Făgăraşului. Slujba de pomenire, ţinută în paraclisul mănăstirii, în prezenţa soborului de preoţi şi călugări, a fost urmată de un Te deum oficiat lângă crucea înălţată, cu binecuvântarea vrednicului de pomenire Mitropolit al Ardealului Antonie Plămădeală, în curtea mănăstirii, de supravieţuitori şi rudele celor căzuţi.

În faţa asistenţei, covârşitoare ca număr – rude ale celor pomeniţi, localnici din Ţara Făgăraşului, camarazi veniţi din toate filialele Partidului "Pentru Patrie", Fundaţiei "George Manu" şi Fundaţiei "Bunavestire", d-l **Ion Gavrilă-Ogoranu** a ţinut o cuvântare în care a reamintit jertfa celor căzuţi. Şeful Rezistenţei făgărăşene a subliniat actualitatea obiectivelor pentru care el şi camarazii săi au luptat în încleştarea cu fiara apocaliptică. Domnia sa a adresat un apel tinerilor de a duce până la capăt misiunea împlinirii idealurilor pentru care camarazii săi au murit.

Mislea.

Şi în acest an, de Praznicul Naşterii Maicii Domnului, fostele deţinute politic care au pătimit în închisoarea de la Mislea, s-au adunat, împreună cu alţi fraţi de credinţă, la locul jertfei, cinstind memoria camaradelor căzute aici şi în alte locuri de supliciu. Sub organizarea F.A.F.D.P.L.A., în micuţa capelă, distrusă de comunişti şi refăcută după 1990 de un grup de inimoşi, alături de penitenciarul transformat astăzi în cămin pentru îngrijirea celor ajunşi la vârsta senectuţii, cei prezenţi au adus un omagiu acelor mame, surori şi soţii care au dat tributul suprem în lupta cu totalitarismul bolşevic.

Bucureşti.

Interesul stârnit de lucrarea "Un dac cult – Nicolae Petraşcu", realizată de ing. Gheorghe Jijie, a impus, firesc, lansarea oficială a cărţii şi în Capitală. Cu acest prilej, sub egida Fundaţiei "Prof. George Manu", pe 30.07., în sala Muzeului de Istorie a Bucureştilor (Palatul Şuţu), a avut loc un simpozion la care au participat, ca invitaţi prof. Mircea Nicolau, preşedintele Fundaţiei, prof. univ. Ion Coja, prof. Constantin Bucescu şi, nu în ultimul rând, autorul lucrării. Vorbitorii au subliniat, pe rând, rolul jucat de comandantul legionar Nicolae Petraşcu în lupta de Rezistenţă anticomunistă, caracterul integru al personalităţii acestuia cât şi influenţa pe care a avut-o şi continuă să o exercite în lumea noastră, chiar la 37 de ani de la trecerea la Cele veşnice. Impresionantă a fost prezenţa în sală a celor doi fii ai lui Nicolae Petraşcu, ca şi a unui important număr de tineri bucureşteni.

Prof. Ion Coja şi Gheorghe Jijie la simpozionul de la Palatul Şuţu.

Târgu-Ocna.

Camarazii din Filiala Bacău ne anunţă finalizarea lucrărilor de restaurare a troiţei ridicate după 1990 lângă spitalul-penitenciar din Târgu-Ocna, locul martiriului multor luptători anticomunişti, între care studentul Valeriu Gafencu, supranumit şi "Sfântul închisorilor, Titi Oprişan, Ion Ianolide etc.. Nu putem să nu remarcăm încă o dată contribuţia adusă acestei lucrări de fraţii Virgil şi Petru Velescu – Bacău.

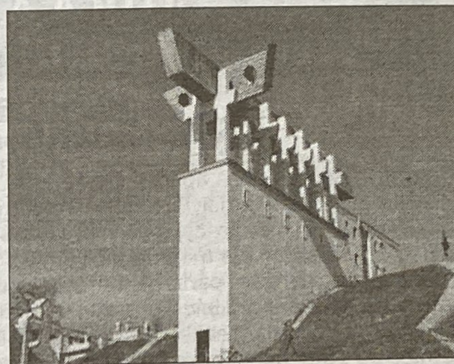

Bucureşti, 13.09.2005. D-l Prof. Mircea Nicolau, evocând personalitatea lui Corneliu Codreanu

Bucureşti, 13 septembrie 2005.

La iniţiativa Fundaţiei "Prof. George Manu" şi a Fundaţiei "Bunavestire", la biserica Sf. Ilie-Gorgani din Bucureşti, a avut loc, pe 13 septembrie, un parastas ridicat în amintirea lui Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Mişcării Legionare, de la a cărui naştere s-au împlinit anul acesta 106 ani.

După slujba la care au participat şi un mare număr de tineri, a vorbit dl. Prof. Mircea Nicolau, preşedintele Fundaţiei "G. Manu", care a evocat personalitatea celui comemorat, subliniind prezenţa sa spirituală printre noi, mai ales în aceste vremuri de restrişte sufletească.

AIUD
14 SEPTERMBRIE 2005

Şi anul acesta, pe 14 septembrie, la Aiud, s-au adunat cei care, în anii 1941-1964, au trecut prin prin calvarul temniţei politice din această localitate. În mausoleul ridicat de foştii deţinuţi politici pe râpa robilor, locul unde erau îngropaţi fără cruce şi lumânare deţinuţii exterminaţi, s-a oficiat o slujbă de pomenire a celor căzuţi aici şi pretutindeni pentru Libertate, Hristos şi Neamul Românesc. Alături de mausoleu a fost amplasată o nouă troiţă, sculptată cu măiestrie de sculptorul Cristian Ivanof.

La comemorare au participat şi numeroşi membrii ai Partidului „Pentru Patrie" din filialele Alba, Cluj, Arad, Bucureşti, Dolj, Prahova etc..

Predeal, 24 septembrie

Membrii ai Filialei Braşov a Partidului "Pentru Patrie" au ...at la Mănăstirea Sf. Nicolae din ..., comemorarea celor 252 de membrii ai Partidului "Totul pentru Ţară", masacraţi în noapea de 21-22 septembrie 1939 pe tot cuprinsul ţării, pentru opoziţia lor faţa de dictatura regelui Carol II, care suprimase Statul de Drept. O mare parte a celor ucişi atunci fără judecată au fost înhumaţi la Cimitirul schitului Sf. Nicolae în toamna anului 1940. Ulterior, din ordinul lui Antonescu, cimitirul a fost vandalizat. La parastas au participat foşti deţinuţi politici anticomunişti dar şi tineri naţional-creştini veniţi din toată ţara.

Aşteptăm orice ştiri, veşti din ţară, pe adresa: *buciumul@yahoo.com.*

ŞI TU POŢI PARTICIPA LA LUPTA NOASTRĂ ! CONTACTEAZĂ-NE ! buciumul@yahoo.com

O PERMANENȚĂ ÎN VIAȚA POLITICĂ A TELEORMANULUI

Marin TISTU
Blejeşti (Teleorman)

După Revoluţie au apărut peste 100 de formaţiuni politice. Numai în judeţul Teleorman erau peste 80 de filiale din care au mai rămas doar 22 plus 17 formaţiuni ale minorităţilor etnice.

Cele şase partide parlamentare au puterea şi conducerea ţării, zilnic presa, televiziunea şi radioul le popularizează activitatea. Minorităţile etnice au 18 deputaţi care le apără interesele.

Partidele neparlamentare sunt cele mai marginalizate. Foarte multe au dispărut sau vor dispărea de pe scena politică. Câteva au dovedit însă că merită să existe, pentru că au o doctrină distinctă şi un nucleu de oameni inimoşi.

În judeţul Teleorman, două partide neparlamentare au rezistat timpului:Partidul "Pentru Patrie" şi Partidul Social Democrat "Constantin Titel Petrescu". Cel de-al doilea are ca înaintaşi pe C. T. Petrescu şi Adrian Dimitriu, continuînd vechea doctrină socialist-democrată.

Partidul "Pentru Patrie", cu o doctrină de dreapta, creştin-naţională, apără românismul şi credinţa străbună. A fost fondat de vechi luptători în Rezistenţa Naţională Anticomunistă, cei care, cu peste jumătate de veac în urmă "au plecat de la icoană", pentru a duce mai departe idealul mântuirii neamului românesc.

Dintre predecesorii de frunte, aş aminti o seamă de scriitori şi filosofi: Petre Ţuţea, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Mircea Vulcănescu, Vasile Băncilă, Ion Barbu, Lucian Blaga, Traian Brăileanu, N.C. Paulescu, Sextil Puşcariu, Radu Gyr etc.. Dintre personalităţile contemporane: Părintele Constantin Voicescu, sculptorul Aurel Obregia, Ion Gavrilă-Ogoranu, Părintele Dumitru Bălaşa, actorul Ernest Maftei ("Bădia") etc.. În timpul dictaturilor regală, antonesciană şi comu-nistă, aceştia au fost persecutaţi, întemniţaţi, decimaţi. În anul 2004, un ziarist canadian aprecia Partidul "Pentru Patrie" ca fiind "partidul cel mai curat din România".

Am reuşit să cunosc pe reprezentanţii acestui partid, fiind fascinat de eforturile şi trăirea lor. Au reuşit să-şi construiască o clădire a Sediului Central din Bucureşti, şi au onorat, după posibilităţile lor modeste, datoria pe care simt că o au către neam şi patrie.

În Teleorman, am cunoscut pe reprezentanţii acestui partid: prof. Constantin Aurel Dragodan, cu 23 de ani de temniţă politică, preotul Mihai Lupu, consilier judeţean din partea P.P.P. la alegerile din 1992, Dumitru Cristea, arhitect Ţarţavulea Ion, români adevăraţi pentru toţi cei care îi cunosc. Sperăm ca tinerii de azi să le continue activitatea şi eforturile de aducere a vieţii româneşti pe căile cele bune.

Luînd în consideraţie acestea, cerem Parlamentului şi Guvernului să introducă în legislaţia actuală îndreptarea discriminării la care sunt supuse partidele neparlamentare care au o doctrină clară şi o activitate constantă, pentru ca şi ele să-şi poată promova ideile în rândul electoratului. Pentru că ele pot constitui o reală alternativă, un mijloc de înlăturare din Parlament şi din administraţia judeţelor a politicienilor corupţi, care au adus România pe ultimile locuri în Europa, atât în plan economic, cât şi moral şi spiritual.

OBLIGATORIU LA DREAPTA !

"O STAFIE CUTREIERA ROMÂNIA"

bolnava recurenţă a unui model perimat

Florin DOBRESCU

Peste dezastre naturale şi mizerie generalizată, o stafie cutreieră România, împotrivindu-se vântului Istoriei. Parafraza nu este întâmplătoare. Şi stafia noastră îşi are originile ideologice în aceeaşi evanghelie a minciunii a aceluiaşi prooroc mincinos, Marx.

Deşi măturat inclusiv de pe estrada conducerii PSD, deşi la un pas de a deveni inculpat în dosarele Revoluţiei şi al mineriadelor, Ion Iliescu se încăpăţânează să nu accepte groapa de gunoi pe care Istoria i-a hărăzit-o. Asemeni unui strigoi, el hălăduie straniu scena politică românească, deschizând răni ce ar fi mai bine să le lase închise.

Deunăzi, media autohtonă a relatat întâlnirea dintre Iliescu şi mai vechiul său tovarăş, Petre Roman. După cum acesta din urmă a mărturisit, scopul întrevederii a fost crearea unei ample structuri politice "de stânga". Mai pe româneşte, un pol care să reunească toate forţele politice şi opiniile descendente ideologic din fostul PCR. Vor fi uitat cei doi tovarăşi ura care i-a despărţit violent în septembrie 1991? Nu ştim, dar iată-i în principiu dispuşi la reluarea ofensivei neocomuniste în România anului 2005.

Nu vom stărui asupra desuetului acestui demers, comparabil cu acela de a lua două oase de dinozaur de la Muzeul Antipa şi a le duce în Ţara Haţegului, cu pretenţia restaurării Jurasicului. Cine este, însă, acest Iliescu, care de mai bine de 15 ani ne marchează viaţa de zi cu zi, nervii şi trăirile, individual şi colectiv? Ce îl face să continue a-şi acorda o importanţă aparte în cotidianul vieţii publice româneşti?

Ei bine, nu m-aş opri asupra personajului, dacă el nu ar reprezenta mult mai mult decât un bătrânel cu nostalgii staliniste. Adevărul este că Iliescu reprezintă nu doar omul impus la conducerea României de Gorbaciov, pentru a reprezenta interesele Moscovei. Nu e doar autorul mineriadei din 1990, instigatorul unor categorii sociale împotriva altora. El este mai mult decât omul care a asigurat climatul continuităţii structurilor comuniste în noile condiţii istorice de după 1990.

Iliescu este o instituţie. Este, să zicem, o doctrină umblătoare. În el persistă chintesenţa acelui regim instaurat în 1945 de tancurile sovietice, cu toată ura, minciuna şi teroarea care l-au caracterizat. Mai există, apoi, un electorat - încă foarte numeros - care regretă sclavajul bolşevic, şi în ochii căruia tovarăşul Iliescu valorează mai mult decât un partid, fie el şi PSD. De aici şi interesul cu care noua conducere pesedistă îl curtează. Pe scurt, Iliescu reprezintă personal întreaga stână bolşevică de la noi. Care, deocamdată aşteaptă...

Iliescu e conştient de instituţia pe care el o reprezintă într-o Românie devastată psihologic şi spiritual de regimul al cărui produs este. El ştie că la un semn al lui, sute de mii de activişti bătrâni şi frustraţi pot dezgropa securea mâniei proletare, ca în iunie 1990. Sau, după caz, pot vota în bloc aşa cum le cere "Tătucul".

De aceea Iliescu vrea acum să confere un suport juridic instituţiei pe care el o reprezintă în sute de mii de inimi roşii. "Măslinul lui Prodi", invocat drept model de feciorul lui Valter Roman Neulander, este de fapt un mărăcine - urmaş al comunismului autohton. Regim care, doar la noi se face vinovat de exterminarea a sute de mii de oameni. Ca să nu mai înşirăm dezastrele de la toate nivelurile societăţii, ale căror efecte încă le simţim zilnic. Este limpede aşadar, ce autoritate morală mai poate avea noua ofensivă camuflată a structurilor comuniste, într-o ţară devastată de o prea îndelungă guvernare de stânga. În România, pentru o primenire morală, este nevoie de un Proces al Comunismului şi de o lege a lustraţiei. Nicidecum de încă o "alternativă" de stânga. Tovarăşii Iliescu, Roman şi "Stânga" lor trebuie să tacă. Nu ştiu dacă veşnicia le va ajunge pentru a se căi de păcatele lor.

Acum e vremea Dreptei. Priviţi în jur şi veţi vedea că avem dreptate.

MONOPOL RUSESC PE INDUSTRIA ALUMINIULUI DIN ROMÂNIA

Printre flash-urile de senzaţie ale presei, s-a strecurat aproape neobservate evoluţiile recente de pe piaţa românească a aluminiului.

Pe 14.09 a.c., grupul industrial MARCO INTERNATIONAL a cumpărat cu 9.000.000 euro, firma ALUM Tulcea. Astfel, ruşii de la MARCO, conduşi de magnatul Vitali Matsiski, deţin acum monopolul producţiei de aluminiun în România.

În 2002, MARCO INT., care era deja acţionar majoritar la ALRO şi ALROM Slatina (producătorii de aluminiu), a decis să importe alumină din Jamaica, la un preţ, desigur, mult mai mare decât cel oferit de producătorul ALUM Tuulcea. Acesta din urmă, fiind astfel împins la faliment (singurii parteneri ai ALUM Tulcea fiind ALRO ŞI ALPROM Slatina).

Pentru ca acum, Alum Tulcea să fie cumpărat uşor de MARCO INT. Care, se pare că nu intenţionează retehnologizarea lui ALUM, ci vinderea, "la pachet", a întregii industrii româneşti a aluminiului către grupul rusesc RUSKI ALUMINIUM, condus de Oleg Deripaska şi Roman Abramovici.

Cuidată coincidenţă, cu o zi înaibntea preluării ALUM Tulcea de către MARCO INT., traderul ENERGY HOLDING a decis sistarea furnizării de energie electrică spre ALRO, firma slătineană urmând să se alimenteze direct de la HIDROELECRICA. Preţul este incredibil ! 12 - 15 $ - Mwh, comparativ cu 24 Mwh, cât era înaintea rebranşării. Şi aceasta în condiţiile în care, consumatorii industriali, şi chiar cei casnici, vor putea avea de suferit de pe urma acestui tratament preferenţial, ştiut fiind că industria aluminiului este una foarte energofagă.

Ei, bine, tot acest "film" s-a derulat sub ochii noştri şi în tăcerea ciudată a factorilor responsabili, deşi se poate considera o adevărată lovitură aplicată economiei româneşti.

Cine va da socoteală pentru această lovitură?

Până la a primi un răspuns concret, să remarcăm legătura semnalată de mass-media românească între acest boom energetic şi anumite grupuri de interese, ce conduc spre zona palatului Cotroceni. Ziarele vehiculează deja concret şi un nume: Teodor Stolojan.

Sigur că, până la o eventuală anchetă, nu sunt decât presupuneri făcute media, şi le luăm ca atare. Dar nu putem ignora proverbul românesc cum că "nu iese fum fără foc"...

Şi atunci, firesc, ne punem întrebarea: unde mai sunt "Dreptatea" şi "Adevărul"? Probabil, doar în dicţionare!

Analiză realizată de Mihai MAZILU

Ultima oră: De pe **www.rosiamontana.org,** aflăm că "Alburnus Maior" a chemat societatea civilă la mobilizare în vederea trimiterii de scrisori de protest guvernului canadian şi ambasadorului Canadei, prin care să solicite explicaţii în privinţa declaraţiilor făcute de funcţionarii publici canadieni şi angajaţii Gabriel Res. privind proiectul minier de la Roşia Montană. **F.D.**

Pagină îngrijită de Florin DOBRESCU

NU VREM CIANURI !

Aceste trei cuvinte, au devenit o deviză pentru toţi românii conştienţi de viitorul copiilor lor. Ele cuprind practic miza "războiului" dus în ultimii ani în jurul Roşiei Montane.

Dacă astăzi miezul Apusenilor nu este un uriaş pustiu selenar, unde nu cântă cocoşul, nu latră cânele şi leagăn de prunc nu anină de grinda casei – ca-n blestemele străvechi – se datorează acelor voluntari ai "Alburnus Maior" care au dovedit nu doar spirit de dăruire şi tenacitate, cât mai ales capacitatea de a plasa idealul lor în actual. De a-l pune adică în circuitul epocii noastre, deşi valorile pentru a căror salvgardare luptă ei merg departe, în negura timpului, ca vechime.

Au ştiut să uzeze de "armele" veacului. Festivalul Fânului "Fân-Fest", desfăşurat la Roşia Montană, stă mărturie încă o dată că este aşa. Formaţiile mobilizate, programul de acţiuni care a acoperit nu doar trei zile, dar şi o suprafaţă considerabilă, şi mai ales tineretul care iarăşi a urcat către înălţimi (nu doar pentru distracţii, cum au stropit invidios cu venin câteva ziare locale, pentru Roşia Montană.), toate au dat premizele ca Fân-Fest să intre în galeria permanentă a festivalurilor din România.

Dar iată că nu se putea fără ca oarecare să-şi bage coada! Bunăoară, printr-o transmisiune web din 09.08. a.c., Gabriel Resources şi-a anunţat investitorii că guvernul canadian sprijină controversatul proiect minier aurifer de la Roşia Montană. Raphael Girard, fost Ambasador al Canadei în România, numit recent director la Gabriel Resources, a afirmat ca ambasadele canadiene din Bruxelles şi Budapesta fac la momentul de faţă lobby şi tot ceea ce le stă în putinţă pentru ca acest proiect să se realizeze. Tot atunci, un oficial al companiei a spus că "prin cunoştinţele, experienţa si relaţiile sale" Girard s-a dovedit foarte eficient pentru Gabriel Res..

Este ciudată ideea avansată de Girard, mai ales că în prezent parlamentul canadian solicită guvernului său să pună capăt consecinţelor ecologice şi sociale devastatoare ale companiilor miniere canadiene peste hotare.

Nu ştim dacă Girard are drepate sau nu. Dar dacă are, atunci e foarte grav! Pentru că un guvern, indiferent care, nu se poate implica în propulsarea unui proiect controversat pe un teritoriu străin, promovând deci interesele financiare ale unei companii private. Deja intrăm pe teritoriul conflictului de interese.

În plus, cred că în acest caz fiecare român ar simţi că ţara sa este tratată asemeni unei republici bananiere din lumea a treia, din Africa sau Oceania, bunăoară.

Şi acum, e bine să ştie toată lumea că România este un stat independent şi suveran, membru NATO şi care aspiră la statutul de partener de drept al UE, nicidecum la acela de iobag al nu ştiu cărei puteri. Şi că nu vom accepta să fim trataţi asemenea statelor din lumea a treia, unde companii de profil au lăsat în urmă dezastre ecologice ireversibile, plecînd doar cu dolarii!

REVISTA PRESEI

 # Transnistria sovietică.
Transnistria este mândria "întregului popor din fosta Uniune Sovietică, mândria Rusiei", a declarat vicepreşedintele Dumei de Stat a Rusiei, Serghei Bahurin, prezent la Tiraspol cu ocazia aniversării a 15 ani de independenţă a enclavei ruso-file de pe Nistru. Bahurin a afirmat că Rusia ar putea recunoaşte curând republica separatistă ca stat independent.

 # Ruşii nu se retrag din Transnistria

Moscova poate decide suplimentarea trupelor din Transnistria dacă relaţiile dintre Chişinău şi Tiraspol se vor acutiza, a avertizat deputatul rus Konstantin Zatuin. La începutul anului curent, Zatulin a impus în Duma de Stat o rezoluţie care solicită guvernului de la Moscova adoptarea de sancţiuni economice împotriva Republicii Moldova, pentru atitudinea acesteia faţă de regimul stalinist de la Tiraspol.

 # Forţe ucrainiene în Moldova.
Urmare a apelului lansat de şeful regimului de la Tiraspol, Igor Smirnov, Ucraina a anunţat reprezentanţii Consiliului Europei că forţe ucrainiene "de menţinere a păcii" sunt pregătite să intre în Transnistria.

 # Suspiciuni în negocieri.
Cotidianul basarabean "FLUX" a atras atenţia asupra unei posibile iniţieri, "în cadrul unor negocieri secrete" între Rusia Ucraina şi OSCE, a unei soluţii privitoare la Transnistria, care să dezavantajeze Republica Moldova.

 # Moscova: rachetele pe România
Ministrul rus al apărării a declarat că Moscova intenţionează să dezvolte un sistem de rachete care vor fi programate să lovească ţările aliate NATO din regiunea Mării Negre, inclusiv România.
În urma acestor declaraţii, oficialii români au contactat responsabilii NATO în vederea iniţierii unui eventual program comun de apărare.

"Două Rome au căzut, cea de-a treia Romă va fi Moscova şi nu va mai exista a patra." *(călugărul Filotei - sec. V)*

"Dacă Rusia reprezintă pentru Europa un corp străinşi periculos, nu e mai puţin adevărat că, la rândul ei, Europa este pentru Rusia tot un corp străin şi în descompunere, care trebuie să fie distrus." *(DANILOWSKI - sec. XIX)*

"Când privesc spre răsărit mă îngrozesc..." *(Corneliu ZELEA CODREANU - anii 1930)*

"DOT ' LA !"

Cronica unui război care nu s-a sfârşit

Mihai MAZILU

"Dot-la !" Aceasta era comanda pe care Ginghis-Han o striga hoardelor înaintea cuceririi fiecărei cetatăţi, în drumul lor spre inima Europei. În traducere: "să rămână numai cenuşa!"

Aşa îşi intitula Pamfil Şeicaru cartea editata în anii '50, în exil, dorind astfel să trezească Occidentul din imobilismul naiv ce-l făcea vulnerabil în faţa or-diilor asiatice, care masacrau deja elitele din statele ocupate de URSS. De fiecare dată, însă, Occidentul a reacţionat cu întârziere vinovată. Iluzia căl-duţă a unei posibile bune-credinţe din partea Kremlinului a costat popoarele est-europene milioane de vieţi şi un viitor mutilat.

Puţini au fost vizionarii care au intuit perspectivele terifiante rezervate unei ţări vecine cu Rusia. Puţini au înţeles inexorabila necesitate geopolitică a unei alianţe care să constituie o contrapondere reală la colosul muscălesc, indiferent că aceasta era Germania, în anii 1930, sau Statele Unite, trezite la realitate de politica lui Truman, după război. Singure, forţele naţionaliste, în ţară sau în exil, au avut o orientare cvasiconsecventă în acest sens.

Nu puţini au fost naivii care au crezut în schimbarea reală a Rusiei de după 1991. În buna credinţă a foştilor ofiţeri KGB, care alcătuiesc statul major al administraţiei de la Kremlin. Amarnică iluzie ! Şi-au schimbat ruşii părul, nu însă şi năravul. Manifestaţii ale societăţii civile împotriva lui Putin sunt interzise, în dispreţul oricăror norme constituţionale. Ziarişti şi militanţi de dreapta sunt ucişi sau stâlciţi în bătaie de "persoane necunoscute". Principalii reprezentanţi ai capitalismului rus sunt foşti ofiţeri KGB. Mai nou, Poloniei şi Lituaniei, le sunt remise de la Moscova ameninţări oficiale şi publice. Oficiali moscoviţi îşi exprimă sprijinul făţiş faţă de enclave ca Transnistria ori Abhazia. În timp ce aceiaşi anunţă cinic proiectul unui sistem de rachete ce vor viza aliaţii NATO, inclusiv România. "Schimbările" de la Kremlin, ca şi în cazul celor de după 1989, de la Bucureşti, au fost doar strategici "paşi înapoi", meniţi să asigure continuitatea structurilor comunisto-securiste. Desigur, în formele adecvate noilor condiţii istorice.

Realităţile dovedesc însă că Rusia rămâne aceeaşi putere agresivă, cu intenţii expansionaiste şi revanşarde. Moscova joacă doar o piesă de teatru – şi aceea prost – a democraţiei, încercând să câştige timp pentru a-şi regrupa forţele dispersate după 1991. Nimic nu s-a schimbat în mentalul oficial moscovit în ceea ce priveşte concepţiile imperialiste şi "mesianismul" panslavist. Care, surprinzător de fidel, a stat la baza atât a ţarismului, cât şi a bolşevismului, ca dogmă.

Ce concluzie se impune să tragă însă românii – pe de o parte, şi Occidentul – de altă parte? Europa are la răsărit un butoi cu pulbere. Nu e cazul să aşteptăm scânteile, moţăind în puerile atitudini anti-americane, atâta timp cât pumnalul roşu e înfipt la Nistru. Ca să nu mai vorbesc de dezgustătoarea politică a căldiceilor de la Berlin şi Paris, care, de dragul unei utopii pan-europene, ar sacrifica încă o dată câteva popoare de la limita cu imperiul rus (inclusiv pe români, după cum chiar au declarat!) E momentul ca ofensiva politică occidentală în jurul Mării Negre să devină mai fermă. Din păcate, chiar SUA manifestă ezitări în această politică frontală, ceea ce nu poate decât îngrijora fostele ţări comuniste. Unde, din păcate, cripto-comunismul este împărtăşit de segmente sociale încă îngrijorător de largi.

Cine spunea mai ieri că pericolul revirimentului comunist este doar o piesă de muzeu? Să nu lăsăm zidurile fără gardă, căci din răsărit, glasul sângelui pulsează obsesiv spre Europa aceeaşi deviză: Dot-la! Dot-la! Dot-la!

IMPLICĂ-TE ! CONTRIBUIE ŞI TU LA DIFUZAREA "BUCIUMULUI" !

Părintele Constantin Voicescu

(continuare din pag. 8)

participa la întrunirile Alianței Civice și a purtat cu mândrie ecusonul de Golan în Piața Universității. Nu era preotul care să rostească doar Doamne, Doamne..., să împartă binecuvântări și apoi să doarmă liniștit. A fost un om de atitudine, cum rar se poate întâlni! Era permanent preocupat de soarta țării și nu de puține ori îndurerat de oportunismul unora dintre cei aflați la putere.

Slujirea social-caritabilă a părintelui era foarte bine cunoscută și înainte de "revoluție". Nu doar bătrânii și familiile sărace din parohie beneficiau de iubirea lui samariteană, ci și cei din aziluri, din orfelinate, spitale etc., pentru care organiza mereu colecte cu daruri, pe care le oferea cel mai adesea personal.

După "revoluție", părintele s-a angajat cu toată ființa în Asociația medical-creștină Christiana, arhi-cunoscută acum. Trebuie să subli-niem că părintele nu făcea acte de caritate numai pentru că așa tre-buie să facă orice preot. Le făcea pentru că era un om darnic prin firea și educația lui. Nimeni n-a se-sizat vreodată, nici în parohie, nici în afara ei, nici în familie chiar, vreo urmă de zgârcenie, fiind foarte fericit ori de câte ori avea prilejul să ofere ceva. "Când dai, să dai cu fața veselă și voioasă!" - sfătuiește un vechi proverb românesc. Am convingerea că părintele cunoștea proverbul acesta. De aceea, era foarte prietenos și comunicativ, atât în familie, cât și în afara ei. Era, mai bine zis, un extraordinar de bun interlocutor. Nu doar față către față, ci și la telefon. Cei care l-au cunoscut îndeaproape știu că una din bucuriile lui era să primească și să dea telefoane... Trăind retras, după moartea mamei preotese Laura, ca un monah, părintelui, printre alte foarte multe activități, îi plăcea să facă vizite și să fie vizitat. Iar când nu se putea acest lucru, vorbea la telefon cu persoanele cu care ar fi dorit să stea de vorbă aievea. Nu era zi onomastică sau de naștere a unui apropiat, fără să-i dea măcar un telefon. Ca să nu-i uite, părintele își făcea liste speciale și-i suna pe rând... Iar această predispoziție pentru comunicare, dincolo de aspectul ei prietenesc, l-a ajutat foarte mult, de fapt, și în slujirea predicatorială.

Blestemul Neamului...

(continuare din pag. 10)

Ne-am despărțit sub soarele care asfințea de cei doi camarazi buhușeni. Ei s-au întors spre rănile lor vechi și speranțele de bucurii noi. Drumul ne-a dus înainte printr-un adânc de pădure, pe lângă mănăstirea lui Ștefan cel Mare de la Runc, prin locuri unde mai trăia amintirea frumoasei Ilinca pe care un străbunic coborât din icoane o luase fară să-i trebuiască averea ei, pe lângă cruci smerite la răspântii de drum, tot mai adânc în miezul codrului străvechi, sub razele risipite ale lunii.

Nu știu ce va fi gândit fiecare dintre noi, dar știam că drumul acela trecând pe lângă crucile lor e drumul pe care Dumnezeu vrea să mergem. L-am simțit aproape, ca în clipe de cumpănă și de adâncă înțelegere, la fel de viu, la fel de puternic ca atunci când oamenii L-au avut printre ei și L-au urcat pe Golgota ca să se împlinească cele scrise. Am înțeles, în liniștea pădurii, mergând pe drumeagul care deseori se pierdea în bezna, că blestemul se va sfârși doar când fiii ai neamului românesc le vor urma acelora care, cu prețul vieții lor, au crezut și au luptat pentru Mântuirea și Învierea acestui oropsit neam care-și răstignește mereu și mereu cei mai buni copii ai lui.

Ar trebui ca, în vâltoarea tulburelui veac, un glas de dincolo de moarte și de timp să ne lămurească drumul prin bezna mlaștinii deznădejdii: "...Fiți voi copiii aceștia!"

Cuvânt ținut la parastasul de comemorare a luptătorilor din munți, la Mănăstirea Sâmbăta, 24 iulie 2005

Dr. Răduleanu Galina
medic psihiatru

Prea Cucernici Părinți, stimați prieteni,

Sunt medic psihiatru și fostă deținută politic. Vin de câțiva ani la parastasul de comemorare a luptătorilor căzuți în munți și deseori m-am întrebat: cine au fost de fapt acești oameni? Care a fost structura lor interioară și motivația reală a gestului lor, mai ales după ce am auzit pronunțându-se: "au fugit ca să-și apere pielea, mai bine rămâneau acasă".

Iată însă că prin intermediul turnătorilor din celulă, ale căror declarații zeloase au fost cu grijă păstrate în dosarele Securității, constituind volumul IV al cărții "Brazii se frâng dar nu se îndoiesc", mi s-a revelat portretul lor, mai exact sufletul concentrat în ultimele gânduri înainte de moarte. Așa I-am cunoscut pe acești oameni, care, "lăsând toate ale lor" au urmat chemarea către sacrificiu.

În felul acesta l-am "întâlnit" pe Hașu Gheorghe în cele spuse tovarășului turnător din celulă: "Pot să-mi facă ce vor, să mă umfle și să mă facă pastramă, dar din ce sunt nu dau nici un milimetru". Astăzi cine ar mai rosti asemenea cuvinte?

Cât de cutremurătoare au fost cuvintele lui Hașu Laurean când a rostit în 1955 că " nu se așteaptă la nimic bun nici în cazul unor alegeri libere. Putregaiul este mult mai adânc la noi în țară". Iar în cei 50 de ani scurși de atunci a avut timp să crească. Un profund clar văzător despre care turnătorul Virgil Onițiu relata :"Hașu Laurean este un mistic profund, se roagă permanent,fie culcat, fie plimbându-se. Victoria comunismului o vede ca pe o pedeapsă a lui Dumnezeu". Care, din păcate, nu a încetat nici în prezent.

Motivația gestului lor atât de neînțeles pentru noi, cei de azi care suntem reduși numai la bunăstarea și profitul material, ni-l mărturisește Hașu Gheorghe: "De aceea am plecat în pădure. Știam că acolo sunt oameni adevărați, care știau să lupte pentru adevăr". Mai există oare așa ceva în prezent? Informatorul Duță Marin ni-l conturează pe Metea Victor înacelași registru(care se vrea acuzator): "El consideră că în viitor nu politica va rezolva problemele neamului nostru ci credința în Dumnezeu. În afară de credință totul este deșertăciune", sunt cuvintele celui care urma să fie executat. Ei, ne transmite peste ani același informator Duță Marin, aveau un ideal bine fixat pentru care luptau, un program și o activitate deosebit de morală.

Dar esența trăirii acestor oameni am găsit-o în testamentul lor păstrat tot în arhivele Securității din care extrag: "exiști în măsura în care iubești și te înalți în măsura în care te jertfești pentru această iubire". Și mai departe: "...Și mai ales am simțit în ceasurile negre mâna lui Dumnezeu, atunci când slabele noastre puteri omenești ne-ar fi dus la moarte și deznădejde. Aici, pe crestele munților am simțit cuvintele Domnului, care ne-a spus că fără El nu putem face nimic. Și noi, prin suferința noastră, am învățat să-L iubim. Căci, până nu vei suferi tu însuți, măcar o palmă sau o înjurătură pe nedrept, până atunci nu vei înțelege drama de pe Golgota".

Închei cu un extras dintr-un cuvânt rostit la căpătâiul unui suflet mare ajuns la ultimul lui drum: "Dacă ești onest și sincer cu tine până la capăt, vei constata că nu găsești nici un paravan după care să-ți ascunzi micimea și slăbiciunile, nici o scuză sau circumsatnță atenuantă. Pentru că ei au trăit în aceleași vremuri cu tine, dar ei au îndrăznit și și-au asumat riscul și jertfa. Atunci îți dai seama că despre asemenea oameni trebuie să vorbești altfel decât despre cei mulți și comuni: ca despre eroi și despre sfinți"

Dumnezeu să-I odihnească în pace.

= 1997 =
8 SEPTEMBRIE
= 2005 =

Părintele Constantin Voicescu

Preot Vasile GORDON
Biserica Sf. Ilie-Gorgani
Bucureşti

Vocaţia omiletică sau învăţătorească a părintelui Constantin Voicescu poate fi analizată doar în contextul celorlalte slujiri specifice preoţiei: cea sfinţitoare şi cea pastorală. Părintele nu învăţa doar de la Amvon, ci prin tot ce făcea ca preot şi ca om, căci însăşi viaţa sa era pildă şi învăţătură pentru toţi cei care au avut privilegiul de la Dumnezeu să-l cunoască şi să-i fie în preajmă. El a înţeles în mod exemplar că numai concordanţa dintre cuvânt şi faptă este conformă cu Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Căci, după cum "Cuvântul trup S-a făcut" (Ioan 1, 14; adică "El, Hristos, S-a întrupat"), aşa învăţătura predicată trebuie să se întrupeze şi să rodească mai întâi în viaţa celui care o rosteşte. Chiar şi predicatorii păgâni erau atenţi la acest amănunt, deosebit de semnificativ. Bunăoară, celebrul orator latin Quintilian (cca. 30-95) se exprimă astfel: "Non posse oratorem esse, nisi bonum virum"1. Desigur, armonia desăvârşită între cuvânt şi faptă o are numai Hristos, ca Dumnezeu şi Om desăvârşit, dar cei care au fost consacraţi pentru a-L sluji trebuie să se străduiască a-L imita. Iar cine la cunoscut bine pe părintele Voicescu şi-a dat seama fără greutate că sfinţia sa trăia într-o neîntreruptă "Imitatio Christi", ca să folosim formularea inspirată a lui Toma de Kempis. Ceea ce predica la Amvon era mai întâi trăit şi experimentat în faptele, cuvintele, gesturile şi toate manifestările personale. Parcă ar fi avut mereu în vedere sfatul înţelept al Fericitului Augustin (354-430), notat în lucrarea De doctrina christiana: "Sit eius quasi copia dicendi forma vivendi"2.

Iată de ce încercarea noastră de a schiţa portretul omiletic al părintelui Constantin trebuie să aibă tot timpul în vedere şi celelalte dimensiuni ale personalităţii lui, ca preot şi ca om. Altfel riscăm o analiză unilaterală, minimalizatoare. În acest context, precizăm că părintele nu era neapărat cotat drept un predicator celebru, de talia altor părinţi, recunoscuţi unanim ca foarte populari: Galeriu, Ilie Moldovan, Cleopa, Teofil Părăian etc. Părintele Voicescu era apreciat cu prioritate pentru alte calităţi: duhovnic* Studiu dedicat cinstirii memoriei părintelui, la 4 ani de la trecerea în veşnicie. 1 "Nu poate fi [cineva] orator, dacă nu este bărbat virtuos", Ars Oratorica, III, 33. 2 Să-i fie lui felul de a trăi precum bogăţia grăirii", P. L., XXXIV, 4, 61., înţelept şi cald, slujitor impecabil, om de atitudine civic-morală, nu doar religioasă, preot implicat în foarte multe acţiuni sociale şi caritabile ş. a. Numai în lumina acestor slujiri ne apare şi adevărata dimensiune a predicatorului. Căci învăţăturile pe care le dezvolta la Amvon erau întotdeauna în legătură strânsă cu problemele curente, fie duhovniceşti, fie social-caritabile, fie chiar politice uneori, atunci când considera că trebuie luată o anumită atitudine. Astfel, ca duhovnic era unul dintre cei mai căutaţi preoţi din Bucureşti, frecventat atât de creştini obişnuiţi, cât şi de un important număr de intelectuali, de toate vârstele. Între aceştia, mulţi, foarte mulţi tineri. Sub epitrahilul său îngenuncheau adesea şi importanţi oameni politici. Nu mai este un secret acum că fostul preşedinte al României, Emil Constantinescu l-a avut duhovnic şi avem convingerea că, dacă părintele ar mai fi trăit, Constantinescu ar fi avut în el cel mai preţios sfetnic şi, în consecinţă, ar fi făcut mai multe lucruri bune şi mai puţine greşeli.

Ca slujitor în cadrul serviciilor divine, publice şi particulare, oficia cu totală dăruire, întotdeauna cu veşmintele curate, discret în voce şi gestică, foarte delicat cu ceilalţi co-slujitori. Cu toate că dispunea de o voce sonoră şi caldă, cu o bună întindere, nu abuza niciodată de aceste calităţi. Părintele cunoştea cu siguranţă Canonul 75 fixat la Sinodul al VI-lea ecumenic (Constantinopol, 692), care zice: "Voim ca cei ce se află în biserică spre a cânta, să nu se folosească de strigăte netocmite şi să silească firea spre răcnire, nici să adauge ceva în afară de cele ce sunt orânduite de Biserică, care nu-i sunt nici potrivite nici cuviincioase, ci cu multă luare aminte şi smerenie să aducă cântări lui Dumnezeu, Cel care veghează asupra celor ascunse, căci sfântul cuvânt a învăţat pe fiii lui Israel să fie cucernici..."

3. Atent la aceste îndrumări, părintele se făcea foarte plăcut prin cântare şi vorbire, atât credincioşilor, cât şi colegilor de Altar. Chiar şi atunci când interpreta singur "Iubi-Te-voi, Doamne", o colindă, sau vreo altă piesă mai deosebită, părintele cânta mai mult cu sufletul decât cu vocea, dulce, uşor, plin de simţire, cu o smerenie exemplară.

Ca om de atitudine, părintelui îi era în totalitate străin pasivismul. Aşa a fost educat de mic, aşa se explică apartenenţa sa la "Frăţiile de cruce", aşa se face că de tânăr a cunoscut închisorile, atât sub regimul antonescian, cât şi sub comunişti. Până la 3 Pidalion, Bucureşti, 1933, p. 288. P 139 evenimentele din anul 1989, fiind anchetat lunar, părintele şi-a manifestat atitudinile civice în mare taină, sfătuind mai mult la Spovedanii, iar în predici vorbind oarecum "cifrat", pentru a nu fi cumva înregistrat ca atare de urechile omniprezentei Securităţi (de altfel, părintele strecura anumite sfaturi cu atâta iscusinţă, încât ceea ce credincioşii simpli înţelegeau fără greutate, scăpa întotdeauna domnilor cu "ochi albaştri"...) Crescut şi educat în spiritul patriotismului autentic, după dec. '89 părintele s-a simţit dator să vorbească deschis şi ferm, renunţând aproape în totalitate la problemele personale şi dedicându-se, în schimb, parohiei şi problemelor cetăţii. Unii l-au înţeles şi judecat greşit, acuzându-l, chiar, că face politică, în loc să-şi vadă de "datoriile" lui preoţeşti... Dar părintele tocmai asta făcea: a înţeles că datoriile lui erau legate şi de viaţa publică, pentru că preotului nu-I poate fi indiferent pe mâna cui se află ţara. Cei care sau grăbit să-l judece ar fi trebuit să ştie că în vremuri grele şi tulburi pentru stat şi Biserică, înşişi călugării de la Muntele Athos, bunăoară, coborau în viaţa publică, renunţând la liniştea chiliei şi luând atitudine deschisă împotriva celor care lezau interesele comunităţii. O asemenea atitudine a avut părintele Voicescu. Spunea lucrurilor pe nume, dând gir duhovnicesc unor oameni politici pe care-i cunoştea bine, alteori înfierând lichelismul şi pe reprezentanţii lui. Părintele însuşi

(continuare în pag. 11)

Fragment peluat din lucrarea "Biserica şi şcoala", de Pr. Prof. Dr. Vasile GORDON

OLIMPIU BORZEA

A plecat dintre noi, la 12.08.2005, profesorul Olimpiu Borzea.

Născut în 1921, la Viştea de Jos, a absolvit Facultatea de Litere din Cluj şi Şcoala Militară de Ofiţeri de la Câmpulung-Muscel. A participat la campania de pe frontul de răsărit. După ocuparea ţării de către sovietici Olimpiu Borzea şi-a transformat casa în loc de refugiu şi informare pentru partizanii din Munţii Făgăraşului. În 1955 a fost arestat şi condamnat la moarte prin împuşcare. Ulterior, pedeapsa i-a fost comutată în muncă silnică pe viaţă. Este eliberat în 1964, la amnistia generală. A continuat să răspândească ideile naţional-creştine, militînd după 1990 în Partidul "Pentru Patrie" şi Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici.

A plecat dintre noi, fiind prohodit la groapă de un sobor de preoţi şi de rude, prieteni, camarazi. Camaradul său de luptă, Ioan Gavrilă-Ogoranu a spus în cuvântul său: "Fără jertfele lui Olimpiu, rezistenţa din Munţii Făgăraşului nu ar fi fost posibilă, şi nici intrarea în istoria României".

Dumnezeu să-l odihnească în pace !

Î.P.S. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ

A trecut la Domnul, după o grea şi îndelungă suferinţă, Î.P.S. Sa Dr. Antonie Plămădeală.

Născut la 17 noiembrie 1926, la Stolniceşti (Basarabia), cel ce avea să devină în 1982 episcop al Sibiului şi Mitropolit al Ardealului, Crişanei şi Maramureşului, a cunoscut deopotrivă recunoaşterea calităţilor sale duhovniceşti şi manageriale, dar şi necazurile lumii acesteia.

Ascensiunea în înalt ierarhie a cunoscut-o după ce a trecut prin infernul închisorilor comuniste, fiind condamnat în 1949, în contumacie, pentru activitate anticomunistă în cadrul Mişcării Legionare. Şi-a reluat activitatea în cler abia în 1968, devenind secretar-şef la Institutul Teologic din Bucureşti. A obţinut doctoratul în Teologie la "Heythrop College" de lângă Oxford. De numele lui Antonie Plămădeală rămâne legată strălucitoarea ctitorie de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus şi numeroase titluri de cărţi şi cursuri pe diferite teme teologice. Dumnezeu să-l odihnească !

NICOLAE TÂRZIU

Din filiala Caraş primim neaşteptata veste a plecării dintre noi a camaradului NicolaeTârziu.

Născut în 1917, la Iablaniţa, Nicolae Târziu a urmat Şcoala Normală din Caransebeş, unde l-a cunoscut pe Horia Sima - pe atunci profesor la Liceul din oraş şi totodată responsabil cu organizarea Legiunii în Banat. După terminarea războiului, unde a luptat ca ofiţer, a intrat în Mişcarea de Rezistenţă din Banat, organizînd alături de Filon Verca, lupta care se dădea împotriva Răului. Arestat de Securitate în 1949, a fost condamnat şi deţinut 13 ani.

După 1989 ia parte activă la reorganizarea vechilor luptători în Rezistenţă, activînd în cadrul Fundaţiei "George Manu", Partidului "Pentru Patrie" şi Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. În 2004, împreună cu camaradul său, Dumitru Petchescu, a înălţat o cruce în comuna natală, Iablaniţa, în memoria eroilor căzuţi în lupta contra comunismului.

Dumnezeu să-l odihnească în pace !

PERSONALITATILE NOASTRE

Sezonul cătinei albe

Prof. univ. dr. Ion BRAD

Materialul de faţă se doreşte în acelaşi timp un îndemn către toţi membrii Partidului "Pentru Patrie": să adune cătină, crenguţe subţiri cu multe frunze şi să le transporte acasă pentru prelucrare. Pentru informaţii specializate vă recomandăm următorele lucrări: ***I. Brad, Ioana-Luminiţa Brad, Florica Radu-"Cătina albă, o farmacie într-o plantă", Ed. Tehnică, 2002*** şi ***Ioan-Viorel Raţi, Luminiţa Raţi-"Cătina albă în exploataţii agricole",2003***. Lucrările pot fi consultate la secţiile de consultanţă agricolă de la judeţe sau **la biblioteca de la Sediul Central al P.P.P., unde puteţi face copii xerox**.

Reaminteşte câteva amănunte despre cătina albă-Hippophae rhamnoides, această plantă, considerată în statele civilizate ca fiind "strategică", şi care la noi, din păcate, e desconsiderată şi chiar distrusă pe arii extinse.

În ţara noastră este răspândită în toate judeţele cu zone muntoase, cu deosebire în Argeş Prahova, Buzău, Vrancea, Neamţ, Suceava, Maramureş, Satu Mare, Tulcea (Deltă) şi în altele mai puţin, pe râuri ce izvorăsc din munte. Denumiri populare în diferite zone ale ţării: cătină albă, cătină de râu, dracilă, cărină albastră, cătină galbenă, cătină roşie, gard viu.

În România sunt cel puţin 20 de soiuri care se deosebesc prin formă, culoare, mărimi, gust, compoziţie chimică, timp de maturare, în funcţie de sol şi condiţii pedoclimatice.

Se utilizează: fructele întregi, sucul, cojile şi seminţele, frunzele, tulpinile, rădăcinile, cenuşa din tulpinele arse. Acestea se pot asocia cu produse din orice plantă, orice fructe, plante medicinale, orice produse de sinteză farmaceutice în funcţie de produs finit şi scop. Arbustul poate fi folosit şi pentru fixare de proprietate, delimitare de proprietate (gard), delimitare de frontiere de ţară, pe margine de şosele căi ferate, în grădini publice, fixare de maluri etc.

Recoltarea. Pentru recoltare sunt necesare: cizme de cauciuc, costum "anti-ţepi", mănuşi de cauciuc, foarfeca de tăiat viţa sau cuţite bine ascuţite, seceră, saci de cauciuc, pânză cauciu-cată, plastice, etc..

1. Recoltarea se face prin desprinderea de pe ramurile subţiri şi bogate în fructe prin ăiere cu foarfeca şi forfecuţa, scuturarea ramurii sau a pomului dacă s-a pus în prealabil o folie sub arbust, introducerea ramurilor în congelator la −15—18 grade Celsius şi scuturare.

Prelucrare: (vezi şi "Cătina albă-o farmacie într-o plantă", pg.163, 166, şi "Cătina albă în expoataţii agricole" pg. 111-116). Fructele se pot prelucra prin presare, cu ajutorul presei de struguri sau tocare la maşina de carne şi trecere prin maşina de făcut bulion cu care se separă sucul de seminţe şi cojile. În lipsă, fructele tocate se storc cu o pânză de tifon cât mai puternic. Cojile şi seminţele stoarse se amestecă cu apă(în proporţie de ¼ din sucul obţinut) se amestecă bine şi se storc din nou. Cele două sucuri se amestecă şi se obţine un suc comun. Din acest suc se pot obţine siropuri în trei variante

Varianta 1: o parte(100 ml,1l) suc+ 100 gr. sau 1 kg. de zahăr;

Varianta 2: o parte(100 ml, 1l) suc + 150 gr. sau 1,5 kg. . de zahăr;

Varianta 3: o parte(100 ml, 1l) suc + 170 gr. sau 1,7kg. . de zahăr;

Se dizolvă, amestecînd la rece sau încălzit la maxim 40 grade Celsius. Siropurile se folosesc prin diluţie cu apă 1/3, ¼, 1/5, 1/6 etc. Gustul variază de la acrişor la foarte dulce, aroma variind cu dulceaţa.

Din suc se poate gem, gele, marmeladă, dulceaţă, etc. Se poate asocia cu orice fruct, în orice proporţie dorită. Sucul de cătină este bogat în vitamina C, B1, B2, etc, serotonină, microelemente şi acizi organici revigorizanţi: malic, succinic, citric, etc. *(va urma)*

Aflaţi în nr.-ul viitor al "Buciumului" alte metode de prelucrare şi păstrare a cătinei albe!

Blestemul Neamului

Ioana MAZILU

"Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, şi-i va birui şi-i va omorî. Şi trupurile lor vor zăcea pe uliţele cetăţii celei mari, care se cheamă, duhovniceşte, Sodoma şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor. Şi din popoare, din seminţii, din limbi şi din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile şi jumătate şi nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt."

(Apocalipsa, cap.11, vs.7-9)

După amiaza unei zile pline de amintiri scuturate dintr-o vreme care ne-ar putea face să fim mândri. O vreme în care oameni cinstiţi, oameni cu credinţa şi frica lui Dumnezeu şi dragoste de ţară reuşiseră să ridice, mulţi chiar cu preţul vieţii, ţara aceasta către un loc mai demn sub soare (aşa cum fac multe neamuri fără ca cineva să le caute pricină pentru asta!). Suntem urmaşii acelor oameni: tineri rătăciţi într-o lume străină, negăsindu-şi loc pe toată faţa pământului. În căutare de lucru pe la porţi străine, lăsînd în urmă o ţară pe care numai frumuseţile dăruite de Dumnezeu o fac să fie ca un burete îmbibat cu aur. Pe care îl storc tot alţii, în timp ce bătrânii noştri, după o viaţă de muncă şi suferinţă, trăiesc exilaţi în vreun apartament cu o pensie de mizerie ori pe vreo "moşie părintească" pe care "le-a dat-o înapoi" tătucul Iliescu, nu de alta, dar să aibă în ce chin îşi îngropa restul de zile chinuite şi să fie bucuroşi a o vinde pe nimic celor care atâta şi aşteaptă. Ce s-a ales de pe urma sângelui nevinovat vărsat în 1989 de aceeaşi călăi care nu s-au sfiit apoi să ne împingă către un alt "viitor luminos"? O aiuristică libertate stând sub acest blestem care continuă înfiorător cu milioanele de prunci ucişi de înseşi cele care ar fi trebuit să le fie mame. Manualele de istorie nu mai caută să scoată în evidenţă încăpăţânarea cu care românii si-au apărat cele sfinte: neam, biserică, familie. Sunt noţiuni perimate într-o întoarsă eră a libertăţii. Într-o ţară cu o economie distrusă, în care domneşte mârlănia, minciuna, sărăcia şi alte binefaceri, "nu se mai poate trăi." Tineri plecând fără să vrea să întoarcă înapoi capul, neveste sau soţi lăsând în urmă familii destrămate, copiii care vor suferi pentru totdeauna de pe urma acestui sistem pe care îl alimentăm cu propria noastră ignoranţă şi neputinţă.

Cronologic suntem urmaşii unor oameni care au încercat să spargă acest blestem care târăşte neamul românesc pe panta unei distrugeri rapide şi iremediabile. Crucile lor, acolo unde sunt, sunt mânjite şi astăzi de legende răuvoitoare, "scornite de nu se ştie cine", care deseori întorc adevărul cu capul în jos, pentru a-l răstigni invers, într-o "poveste fără de sfârşit" al cărei subiect nu mai e la modă...

Urcăm către o cruce aflată pe dealul Ciolpanilor, deasupra oraşului Buhuşi. O cruce pe care nu scrie nimic. Legenda ei e vie şi oamenii cu frică de Dumnezeu o păstrează. Patru călători tăcuţi, ascultând prin vreme ecoul paşilor pe lespezi de timp umede de sângele fiilor răstigniţi. La rugămintea celorlalţi, unul dintre ei, Ovidiu GÂSCĂ, povesteşte cele auzite de la Costică Filip care era de serviciu la comisariatul de Poliţie din Buhuşi în noaptea de 21-22 septembrie 1939.

"O primit ordin să aresteze zece legionari. I-a arestat pe când ieşeau din schimbul doi, de la fabrică. Poati cî nici nu ştiau ce s-o întâmplat. După ce i-o arestat, la scurt timp o sunat telefonul. Era de la Comisariatul Central din Piatra Neamţ. Comisarul Grigoraş: "Ai operat arestările?" "Da, să trăiţi!" "Trebuie să execuţi trei dintre ei!" Ăla dă în bâlbâială: "Cum?! Pe care?!" "Nu mă interesează!" Şi i-o închis telefonul.

Peste o oră sună iar: "Ei, te-ai hotărât?" "Nu." "Adă lista încoace. Citeşte-le numele". Ăla citeşte lista. "Ăsta. Mai departe!" Se mai opreşte la unul. "Şi ăsta!"..."Şi ăsta!"

Trei o ales: Avădanei, Mălinici şi Puiu. Pi urmî o dat telefon la o companie de jandarmi care era în partea de jos a oraşului. O vinit doi soldaţi, unu Ungureanu şi unu nu mai ştiu cum îl chema. Îi cheamă pe soldaţi în camera de armament unde le-o spus că trebui să omoare trei oameni. Unu dintre soldaţi s-o speriat şi-o percutat... o descărcat arma. S-o făcut mare zarvă în comisariat, că s-au speriat toţi.

Spre ziuă i-o scos şi i-o luat pe un drum cam ocolit, până la drumul ăsta. La ieşirea din oraş îi leagă unu de altu. Atuncea ei îşi dau seama şi-şi fac cruce. Un pic mai sus de coama dealului i-o dezlegat:

"Vă dau drumu, plecaţi acasă, nu mai pierdem timpul cu voi". Avădanei şi-o dat seama şi le-o strigat celorlalţi să nu fugă. Oricum, tot îi împuşca. Pe Mălinici şi pe Puiu i-o împuşcat imediat. Avădanei s-o luptat cu un soldat şi i-o băgat baioneta în picior, da' tot l-o împuşcat şi pe el.

În urmă, după ce i-o omorât, de la secţie l-o trimis pe cel mai bătrân, unu Iacob, venea în fugă de divale: "Nu-i mai omorâţi, s-o anulat ordinul!"

Au stat acolo, morţi, două zile. În prima zi au adus copiii de la şcoală să-i vadă. Pe urmă n-o mai lăsat pe nimeni.

Atât o fost. Unu era căsătorit de curând, ceilalţi doi erau necăsătoriţi", mai spune tânărul Ovidiu GÂSCĂ, care relatase faptele ca şi cum le-ar fi auzit în urmă cu cinci minute.

Drumul se întinde pe coasta dealului lăsând în stânga un drumeag pe care trec maşini multe către un loc de grătar. Mai sus e alt drum, asfaltat, care duce la Mănăstirea Ciolpani. Înspre codrii întunecaţi ai Runcului, o fâşie albă, obositor de albă sub soarele înclinând uscat către asfinţit. Pe marginea drumului, o cruce de metal vopsită tot cu alb uneşte cerul cu pământul. Poţi spune că locul e straniu acolo unde au murit trei oameni tineri pentru vina de a-şi fi iubit neamul. Uneori amintirile sunt mai vii decât mulţi care umblă, dar în sufletul lor sunt morţi. Cele trei lumânări date de Ion Păduraru, fiul lui N.C. Păduraru din Ruptura ardeau liniştit în lumina aceluiaşi soare. Nici o maşină venind de la grătar sau iarbă verde n-a tulburat cântecul pe care ei nu-l mai auziseră de zeci de ani. În adâncul tristeţii lor, o lacrimă de sânge le va fi tulburat somnul făcându-i să se roage pentru fraţii lor care greu mai găsesc o cale în tulburele veac însângerat. *(contnuare în pag. 7)*

DOCUMENTELE REZISTENȚEI – 13 OCTOMBRIE 1953 -

GLORIE CELOR CAZUTI PENTRU LIBERTATE

CIRCULARĂ, 16 octombrie 1953

"Camarazi ,

Din țară ne-a sosit cutremurătoarea veste că un grup de legionari, plecați de mai multă vreme din rândurile noastre, au căzut în mâinile comuniștilor și au fost condamnați la moarte de Tribunalul Militar al Capitalei, în ziua de 13 octombrie 1953. (...) Dar să știe asupritorii că, răpunînd viața acestor camarazi, n-au răpus Legiunea. Din jertfa lor se vor ridica mii si mii de suflete viteze și oricâte morminte ni s-ar deschide în cale, nu vom da un pas îndărăt în lupta de dezrobire a neamului.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!"

16 Octombrie 1953 **Horia Sima**

"SCÂNTEIA", marți 13 octombrie 1953

SENTINȚA În procesul unor spioni și teroriști parașutați de serviciul de spionaj american

"La 12 Octombrie Tribunalul Militar Teritorial București a pronunțat sentința în procesul unor spioni și teroriști parașutați de serviciul de spionaj american pe teritoriul țării noastre, pentru a desfășura acțiuni de spionaj, terorism și alte forme de activitate subversivă împotriva Republicii Populare Române. (...) Tribunalul a pronunțat sentința prin care: Au fost condamnați la moarte și confiscarea totală a averii pentru crima de trădare de patrie: Tănase Alexandru, Popovici Mircea, Golea Ion, Samoilă Ion, Pop Gavrilă si Tolan Ion. (...) Tartler Erich, Vlad Mihai Vasile, Buda Ion, Dincă Gheorghe, Corlan Aurel, Iuhasz Ion si Cosma Ion. Stetin Elena, (...) la 25 ani muncă silnică (...); Popovici Alexandru (...) la 20 ani temniță grea.

Oamenii muncii au primit cu profundă satisfacție dreapta sentință a Tribunalului Militar."

RECHIZITORIUL PROCURORULUI MILITAR Colonel Ardeleanu Aurel

Tovarăși judecători,

Procesul care se desfășoară în fața dvs. aruncă o lumină puternică asupra uneltirilor dușmănoase pe care le pun la cale încă de multă vreme cercurile agresive din SUA împotriva poporului nostru și a Republicii Populare Române. (...) În cursul procesului a fost demonstrat (...), că serviciul de spionaj american recrutează din rândurile legionarilor și altor trădători de patrie, fugiți peste graniță (...) spioni și teroriști, pe care-i parașutează din avioane americane strecurate hoțește în cursul nopții pe teritoriul țării noastre, (...). Rămășițele organizației diversioniste-teroriste Garda de Fier, (...) constituie astăzi o pepinieră din care serviciul de spionaj american își recrutează spionii și teroriștii pentru cele mai murdare misiuni. (...) Verdictul dvs. să exprime hotărârea fermă a poporului român de a nimici spionii, teroriștii și diversioniștii din solda spionajului imperialist (...). Pentru asemenea mercenari fără scrupule și pentru cei ce favorizează câtuși de puțin crime împotriva patriei noastre nu poate exista nici un fel de cruțare."

ECOUL PROCESULUI ÎN LUMEA LIBERĂ

"Donauschwäbische Rundschau Südost Pressedienst"
Nr. 46 - 14 Nov. 1953

ȘI-AU DAT VIAȚA PENTRU LIBERTATE

În zorii zilei de 31 octombrie 1953 au răsunat din nou 13 salve ucigătoare ale armelor comuniste undeva într-o curte interioara a Tribunalului Militar București și au curmat, odată cu răsunetul lor, viața a tot atâția martiri, luptători pentru libertatea neamului lor. (...) Comuniștii n-au ascuns c-a fost vorba de "legionari ai Gărzii de Fier ai lui Horia Sima" și nici n-au încercat să bagatelizeze activitatea acestei grupe. Dimpotrivă, comentariile presei românești au arătat cu toată claritatea posibilă că regimul comunist consideră Garda de Fier ca fiind dușmanul lui de moarte și cel mai periculos. (...) Cu excepția puținilor comuniști convinși, nimeni în România nu se teme de "fasciștii criminali ai lui Horia Sima", ci dimpotrivă, toți își pun speranțele de eliberare în ei. Denunțarea Gărzii de Fier ca organizație "fascistă", nu mai face asupra nimănui vreo impresie, deoarece comuniștii acordă acest calificativ tuturor celor care nu le sunt pe plac. În realitate, Garda de Fier este o organizatie nationalistă și naționalismul nu este acelasi lucru cu fascismul. (...) Sacrificiul celor 13 nu va îngrozi marea masă, ci va constitui un simbol în lupta pentru libertate a țărilor subjugate din spatele Cortinei de Fier.

Die TatSalzburger Nachrichten
Zurich, 6 Nov. 1953

GARDA DE FIER A FĂCUT SĂ SE VORBEASCĂ IARĂȘI DESPRE EA

Procesul de la București a arătat acum că, Garda de Fier n-a murit, ci dimpotrivă, s-a regrupat și a reluat lupta contra stăpânitorului de azi al României. În timpul Festivalului Mondial al Tineretului, ținut la București în luna august a acestui an, s-a petrecut un incident penibil pentru regizorii acestei manifestari de mase: într-o bună zi, au apărut, în Capitală, manifeste contra regimului, scrise în mai multe limbi. Ele au distrus toate pregătirile de culise ale acestei întalniri. N-a știut nimeni la început de unde au venit manifestele anticomuniste.

Il Giornale d-Italia, Nr. 258 3 Nov, 1953

GARDA DE FIER ÎN ROMÂNIA CONDUCE LUPTA ÎMPOTRIVA REGIMULUI COMUNIST

-- Din partea corespondentului nostru --

Viena, 2. (...) Procesul de la București a readus în actualitatea cronicii o pagină uitată a istoriei Românești și a pus din nou în circulație un nume despre care de multi ani nu s-a mai auzit: Codreanu. Timp de 10 ani această personalitate a condus renumita Gardă de Fier care a câstigat faima nu numai în România ci și în restul Europei. În 1941 generalul Antonescu a făcut ca numele lui Codreanu să dispară cu totul de pe scena oficiala româna. (...) Omul care a succedat lui Codreanu la conducerea Gărzii de Fier se numeste Horia Sima (...). Pentru mult timp nu s-a mai auzit vorbindu-se de el. Acum procesul confirmă din nou că Miscarea Legionară și șeful ei n-au dispărut ci dimpotrivă, sunt foarte activi și conduc o lungă luptă clandestina împotriva actualilor dictatori comuniști din România.

Duisburger General Anzeiger 21 noiembrie 1953
Remscheider General Anzeiger 4 decembrie 1953

GARDA DE FIER N-A MURIT

– 13 Legionari executati. Politia sesizată prin trădare –
- de la corespondentul nostru P. Davies -

Conform ordinului, gâdele român a curmat viata a 13 oameni care au jurat să se dedice eliberării patriei lor. Acei 13 oameni au aparținut celor mai diferite categorii sociale: erau între dânsii medici, ingineri, electricieni, un poet și doi foști ofițeri. Ceva aveau totuși în comun: și-au iubit patria și au fost membri ai Garzii de Fier."

"Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor"

(continuare din pag. 1) Istorie. Şi e bine să realizăm că, odată cu el, vom disparea, într-un fel sau altul, şi noi.

La baza organizării Partidului nostru stă Grupul. Nu există deci în "Pentru Patrie" indivizi singuratici. Ci Grupuri. Ele constituie piramida sistemului de organizare prevăzut în Statut. Trebuie să recunoaştem că sunt foarte puţine cazurile în care aceste grupuri există cu adevărat, dincolo de un formal proces-verbal. Mi-au mărturisit-o majoritatea liderilor de filiale cu care am abordat acest subiect. Nu există aşadar viaţă de grup. Acea viaţă care să facă din Grup o familie, o unitate sufletească activă şi disciplinată. Şi cauza rezultatelor obţinute în ultimii ani, tocmai aici stă. Informările şi hotărârile de la Centru şi de la judeţ nu sunt cunoscute. Viceversa, Centrul nu cunoaşte situaţia din teritoriu. Presa noastră se distribuie cu sincope. Dar însăşi starea de spirit existentă în multe părţi tot aici îşi are rădăcinile.

Un grup care se întruneşte ocazional, nu este de fapt un Grup în accepţiunea pe care cuvântul o capătă în lumea noastră. Suntem continuatorii unei tradiţii în care aceste întruniri aveau caracter obligatoriu şi eliminatoriu. În grup, individul nu mai e singur, slab în faţa acestui sistem crud. El se simte mai puternic, mai bun, pentru că se află intr-o mică comunitate care trăieşte în jurul unei stări de spirit. De-aia se spune că viaţa în lumea noastră este bucurie.

În fine, dincolo de piedicile care ne stau în cale, princi-pala raţiune de existenţă a noastră este de a forma caractere. Căci altfel, aşa cum spunea un vechi luptător, astăzi nonagenar, n-am fi decât un partid oarecare, lângă prea multele existente. Ori ţara nu de partide sau de pro-grame duce lipsă. Ci de oameni corecţi, care să le aplice, spunea un vizionar al României interbelice.

Un alt veteran, în munca de formare a noastră, ne învăţa că "trebuie să învăţăm să le facem pe toate". Adică, fără a neglija obligaţiile familiale, profesionale etc., să facem din activitatea noastră în P.P.P. o permananţă. Sigur că asta presupune anumite sacrificii. Ore de odihna, anumite plăceri mici, omeneşti de altfel. Dar cât de mare este satisfacţia sufletească încercată după o activitate reuşită, care a avut un impact.

Toate acestea însă nu sunt posibile decât lucrînd în echipă. Aici în grup, fiecare din noi învaţă această muncă în echipă. Aici fiecare îşi însuşeşte adevărurile noastre politice şi istorice, disciplina personală şi colectivă. Este informat la timp despre deciziile luate la nivel superior şi se formează o percepţie unitară a situaţiei politice şi sociale. Şi tot aici, prin exercitiul Dragostei, se formează o unitate de simţire şi de acţiune. Se iau hotărâri şi se pun în practică. În fine ia naştere acea stare de spirit care, singură, va putea relansa activitate noastră în teritoriu. Vom putea noi să dăm oare acea o oră pe saptamână necesară întrunirii solemne a grupului. Haideţi ca, aşa cum Duminica, sunt câteva ceasuri închinate lui Dumnezeu, pe care nu le folosim altcum, să dăm tot săptămânal, într-o anumită zi, un ceas închinat Patriei. De al cărei viitor depinde, până la urmă viitorul fiecaruia din noi, cu tot ceea ce ne este drag: familie, pregătire profesională şi câte altele.

Căci timpul nu mai îngăduie nici un răgaz. Priviţi în jur şi veţi vedea că suntem în ceasul al 13-lea.

Trimite-ne impresiile tale despre această revistă pe buciumul@yahoo.com. Părerea ta contează !

Buciumul

ISSN: 1583 – 1736

Editor: Partidul "Pentru Patrie", str. Veseliei nr. 21A, sector 5, Bucureşti; **tel.** 021.424.15.50; 0722.749.249; 0723.604.649.

Prim-redactor de onoare: Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

Prim-redactor: Florin DOBRESCU

Redactor adjunct: Ioana MAZILU

Redactori permanenţi: Alina CĂLINESCU, Mihai DERDENA, Adrian LUPESCU, Cătălin MAGHIAR, Adrian VELEA

Culegere computerizată: Petre AGHINII

Curierat/difuzare: Răzvan APAHIDEAN, Laurean BUTA

Tiparul: ELISAVAROS

Corespondenţa: Ioana Dobrescu, C.P.39, O.P.14, sector 5, Bucureşti. **e-mail:** buciumul@yahoo.com

Redacţia mulţumeşte celor care au făcut abonamente la BUCIUMUL.

NOTĂ: ***"Buciumul" se pronunţă împotriva intoleranţei, discriminărilor de orice fel şi contra oricăror acţiuni îndreptate împotriva statului de drept, legilor ţării şi drepturilor fundamentale ale omului şi naţiunilor. Înţelegem să acţionăm întotdeauna respectând legile ţării, ale onoarei şi credinţei strămoşeşti.***

REDACŢIA